

<p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ Μικρό Απόδειπνο. (Αρχή ... «Ἄξιόν ἐστι...».) (Σελίς 204-212-217). Κανόνας. Ὡδή Α'.</p> <p>Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα (δίς).</p> <p>Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἄγνη θεώμενος, ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος ἀρὰ λυθήσεται.</p> <p>Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. Ἀδάμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ Ἰδου ἡ νέκρωσις, χαῖρε πανάμωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ μόνου Βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος,</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ρόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσα- σα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ τέσσα· Τὸ ὀσφράδιον τοῦ πάντων Βασιλέως· χαῖρε ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωμα.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ἄγνεϊας θησαύρισμα, χαῖρε δι' ἧς ἐκ τοῦ</p>		<p>ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ Μικρό Απόδειπνο. (Αρχή ἕως τὸ «Ἄξιόν ἐστι...» (Σελίδα 204-212-217). Κανόνας. Ὡδή Α'.</p> <p>Θά ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ θά γεμίσει μέ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ θά ἀπευθύνω λόγο, πρὸς τὴ Βασίλισσα Μητέρα· Καὶ θά ἐμφανισθῶ νά πανηγυρίζω χαρούμενα καὶ θά ψάλω μέ χαρά τά θαύματά της. (Δίς).</p> <p>Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας.</p> <p>Ὁ μέγας Ἀρχάγγελος βλέποντάς σε, Ἄγνη, ὡς ἔμψυχο βιβλίον τοῦ Χριστοῦ σφραγισμένο ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, φώνα- ζε σ' ἐσένα· Χαῖρε δοχεῖο τῆς χαρᾶς, μέ τὴν ὁποία θά λυθεῖ ἡ κατάρρα τῆς Προμήτορος.</p> <p>Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας.</p> <p>Χαῖρε, Παρθένε Νύμφη τοῦ Θεοῦ, πού εἶσαι ἡ ἐπανόρθωση τοῦ Ἀδάμ, ἡ νέκρωση τοῦ ἄδη, χαῖρε παναμό- λυνη· Τὸ παλάτι τοῦ μόνου Βασιλιᾶ· χαῖρε θρόνε πύρινε τοῦ Παντοκράτορα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Χαῖρε ἡ μόνη πού βλάστησες τὸ ρόδο τὸ ἀμάραντο· Χαῖρε, Ἐσύ πού γέννησες τὸ εὐωδιαστό μῆλο· ἡ εὐωδιά τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων· χαῖρε, Ἐσύ πού δέν ἔχεις πειρα γάμου, καὶ εἶσαι τὸ διάσωμα (ἡ σωτηρία) τοῦ κόσμου.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Χαῖρε ἐσύ ὁ θησαυρὸς τῆς ἀγνότητος, διὰ τῆς ὁποίας ση- κωθήκαμε ἀπὸ τὴν πτώση μας· χαῖρε, Κυρία, τὸ κρίνο τὸ</p>
---	--	---

πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν, χαῖρε ἠδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον, θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Ωιδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθοнос πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. (δὶς).

Στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα, χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἢ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς, χαῖρε ἀμνάς κυήσασα, Θεοῦ ἀμνὸν τὸν αἶροντα, κόσμου παντὸς τὰ πταιίσματα, χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Ὅρθρος φαεινὸς χαῖρε ἢ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον, χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε πύλη μόνη ἦν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος ἢ μοχλοὺς, καὶ πύλας Αἴδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα, χαῖρε ἢ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων πανύμνητε.

Ωιδὴ Δ'.

Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς

εὐωδιαστό, πού εὐωδιάζει τοὺς πιστοὺς· Θυμίαμα μέ τὴν ὠραία ὀσμὴ, μύρο πολύτιμο.

Ωιδὴ Γ'.

Τοὺς ὑμνητὲς σου, Θεοτόκε, ὡς ζωντανὴ καὶ ἄφθονη πηγὴ πού εἶσαι, οἱ ὅποιοι συγκρότησαν ὁμάδα πνευματικὴ, στερέωσέ τους· Καὶ κατὰ τὴ θεϊκὴ σου δόξα κάνε τους ἀξιους γιὰ στεφάνια δόξας. (Δὶς).

Ἐσύ πού βλάστησες τὸ θεϊκὸ στάχυ, ὡς γῆ (χωράφι), πού ὀλοφάνερα δέν ὀργώθηκε, χαῖρε ἔμψυχη τράπεζα, πού χώρεσες τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς· χαῖρε, Κυρία, ἢ ἀνεξάντλητη πηγὴ τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ.

Χαῖρε, ἐσύ ἢ Δάμαλις (νεαρὴ ἀγελάδα), πού γέννησες τὸ ἄμεμπτο μοσχάρι γιὰ τοὺς πιστοὺς (τὸ Χριστό)· χαῖρε Ἀμνάς (νεαρὴ προβατίνα), πού γέννησες τὸν Ἀμνὸ (τὸ ἀρνί) τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει τὰ σφάλματα ὅλου τοῦ κόσμου· θερμὸ θυσιαστήριο (ἀπὸ τὸ ὅποιο πηγάζει ἢ συγχώρηση).

Χαῖρε ἢ μόνη, πού ὡς αὐγὴ φωτεινὴ, ἔφερες τὸν Ἥλιο τὸ Χριστό, ἐσύ κατοικία τοῦ φωτός· χαῖρε ἐσύ πού διέλυσες τὸ σκοτάδι, καὶ ἐκμηδένισες ὀλότελα τοὺς σκοτεινοὺς δαίμονες.

Χαῖρε, πύλη μόνη, τὴν ὁποία μόνος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πέρασε, ἢ ὁποία μέ τὴ γέννησή σου, Κυρία, συνέτριψες τοὺς μοχλοὺς (τίς ἀμπάρες) καὶ τίς πύλες τοῦ ἄδη· Χαῖρε ἢ μόνη εἴσοδος τῶν σωζομένων, πανύμνητη.

Ωιδὴ Δ'.

Αὐτὸς πού κάθεται μέ δόξα ἐπάνω στό θρόνο τῆς Θεότητος, ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἦλθε ἐπάνω σέ ἀνάλαφρη νεφέλη, καὶ διέσωσε μέ τὴν καθαρὴ του παλάμη, αὐτοὺς πού κραυγάζουν· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

κραυγάζοντας· δόξα Χριστέ, τῇ δυνάμει σου.

Ἐν φωναῖς ἁσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε, Χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι, χαῖρε λυχνία καὶ στάμνα, Μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, χαῖρε κλιμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι, χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ μετάγουσα ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδύϊ, Ἀχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα, ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄρρητον, ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν· Χαῖρέ σοι, Παρθένε, κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Ωιδὴ Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Μέ φωνές ὕμνων καὶ μέ πίστη, σ' ἐσένα φωνάζουμε, Πανύμνητη· χαῖρε, εὐφορο ὄρος καὶ σταθερό μέ τῇ χάρι τοῦ πνεύματος· χαῖρε, λυχνάρι καὶ στάμνα, πού περιέχει τό Μάννα, πού γλυκαίνει τίς αἰσθήσεις τῶν εὐσεβῶν.

Ἐσὺ ἡ πηγὴ συγχωρήσεως τοῦ κόσμου, χαῖρε, ἀμόλυνη Κυρία· χαῖρε ἡ σκάλα, πού ἀπὸ τῆ γῆ ἀνύψωσες ὅλους μέ τῇ θείᾳ χάρι· χαῖρε ἡ γέφυρα, ἡ ὁποία πράγματι μεταφέρεις ἀπὸ τό θάνατο στή ζωὴ, ὅλους ὅσοι σέ ὑμνοῦν.

Χαῖρε ἐσὺ ἡ ὑψηλότερη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἡ ὁποία κράτησες στά σπλάχνα σου, Ἀμόλυνη, χωρὶς κόπο τό θεμέλιο τῆς γῆς, τὸν Χριστό· Χαῖρε, κογχύλι, (ὄστρακο) πού ἀπὸ τὰ αἱμάτα σου ἔβαψες πορφύρα στό Βασιλιά τῶν Δυνάμεων.

Χαῖρε, Κυρία, ἐσὺ πού γέννησες ἀληθινά τό Νομοθέτη, ὁ ὁποῖος σβῆνει τίς ἀνομίες ὅλων δωρεάν· ἀκατανόητο βάθος, ὕψος ἀνεκδιήγητο, ἐσὺ πού δέν γνώρισες γάμο, διὰ τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἐγίναμε θεοὶ κατὰ χάρι.

Ἐσένα, πού ἔπλεξες γιὰ τὸν κόσμο στεφάνι ἀχειροποίητο, σέ ἀνυμνολογοῦμε κραυγάζοντας σ' ἐσένα· χαῖρε, Παρθένε, τό φυλαχτό ὅλων καὶ τό χαράκωμα, καὶ ἡ δύναμη καὶ τό ἱερὸ καταφύγιο.

Ωιδὴ Ε'.

Ἐμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα μπροστά στή θεϊκὴ σου δόξα· Διότι ἐσὺ, Παρθένε, χωρὶς γάμο συνέλαβες στή μήτρα σου τὸν Θεό, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέννησες ἄχρονο Υἱό, ὁ ὁποῖος σέ ὅλους πού σέ ὑμνοῦν, δίνει ὡς βραβεῖο τῇ σωτηρίᾳ.

Ἐσὺ πού γέννησες τό δρόμο τῆς ζωῆς, Παναμόλυνη,

Ὁδὸν ἢ κηύσασα, ζωῆς χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, σῶσασα κόσμον, χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν, χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως.

Ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων χαῖρε, Ἄχραντε, τόπε ἀγίασματος τῆς δόξης, νέκρωσις Ἰδου, νυμφῶν ὀλόφωτε, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή, χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον, οὗ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πιστεῖ τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾶ ὑποκύψαντας.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα, καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς, ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Εὐρύχωρον σκηνῶμα, τοῦ Λόγου χαῖρε Ἄχραντε, κόχλος ἢ τόν, θεῖον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε, πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγῆ τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες (Δίς).

χαῖρε, ἐσύ πού ἔσωσες τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν κατακλυσμό τῆς ἁμαρτίας, χαῖρε Νύμφη τοῦ Θεοῦ, θαῦμα φοβερό, ὅταν ἀκούεται, καὶ ὅταν λέγεται· Χαῖρε κατοικία τοῦ Κυρίου τῆς Κτίσεως.

Ἐσύ ἢ δύναμη καὶ τό ὀχυρό τῶν ἀνθρώπων χαῖρε, Ἀμόλυνη, τόπε, ὅπου εἶναι τό ἀγίασμα τῆς δόξας· Νέκρωση τοῦ ἄδη, νυφικὴ θάλαμε ὀλόφωτε· χαῖρε ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε ἢ βοήθεια, αὐτῶν πού σε παρακαλοῦν μέ πίστη.

Χαῖρε, Κυρία, ὄχημα ὅμοιο μέ φωτιά, ἔμψυχε Παράδεισε, πού ἔχεις στή μέση τό δένδρο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο· πού ἢ γλυκύτητά του δίνει ζωή, σ' αὐτοὺς πού μέ πίστη μετέχουν σ' αὐτό, καὶ οἱ ὅποιοι ὑπέκυψαν στή φθορά.

Ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τῆ δύναμή σου, μέ πίστη φωνάζουμε σ' ἐσένα· χαῖρε, πόλη, τοῦ Βασιλιᾶ τῶν πάντων, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουν λεχθεῖ καθαρά, πράγματα δοξασμένα, καὶ ἄξια νά ἀκούονται· ὄρος χωρὶς λατομεῖα (ἄθικτο), χαῖρε βάθος ἀμέτρητο.

Χαῖρε, Ἀμόλυνη, εὐρύχωρη κατοικία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ· κογχύλι, πού παρήγαγες τό θεῖκό μαργαριτάρι, χαῖρε πανθαύμαστη, ἢ συμφιλίωση πρὸς τὸν Θεό, ὅλων οἱ ὅποιοι σε μακαρίζουν, Θεοτόκε, πάντοτε.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τιμώντας τὴ θεϊκὴ αὐτὴ καὶ πολὺ ἔντιμη ἑορτὴ, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς πού ἔχουμε νοῦ Θεοῦ, ἐλάτε νά χειροκροτήσουμε δοξάζοντας τὸν Θεό, πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτὴν. (Δίς).

Νυφικὴ θάλαμε τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀμόλυνη, αἰτία τῆς

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα, χαῖρε τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθειᾶς ἢ λύσσα· ὅθεν βοῶμέν σοι· χαῖρε, ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεὼν Παρθένη, προεθεάσατο.

Ἴδου σοι Χαῖρε κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι καὶ ὀρητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων, τοῦ πολεμήτορος.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι· χαῖρε ἡ ἄφλεκτος βᾶτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως, ἐπισκιάζουσα.

Ωιδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, ἢ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἢ κυήσασα χαῖρε Θεόνυμφε, ἢ ῥάβδος ἢ μυστική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἢ ἐξανθήσασα, χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

θεώσεως ὅλων, χαῖρε, Παναμόλυντη, ὁ ἀντίλαλος τῶν Προφητῶν· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ στόλισμα.

Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιά, ἢ ὁποῖα διέλυσε τὴ φλόγα τῆς πολυθειᾶς· γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα· χαῖρε ἡ τοῦφα τοῦ μαλλιῦ, ἢ δροσισμένη (ἢ βρεγμένη), Παρθένη, τὴν ὁποῖα προεῖδε ὁ Γεδεὼν.

Νά, σοῦ φωνάζουμε τὸ Χαῖρε· Γίνε λιμάνι καὶ ὀρητήριον σ' ἐμᾶς, πού ταξιδεύουμε στὴ θάλασσα, μέσα στό πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὅλων τῶν σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐσὺ ἢ αἰτία τῆς χαρᾶς, δῶσε χάρη στό λογισμό μας, γιὰ νά φωνάζουμε σ' ἐσένα· χαῖρε ἡ ἄκαυτη βᾶτος, ἢ ὀλόφωτη νεφέλη, πού σκιάζει ἀκατάπαυστα τοὺς πιστοὺς.

Ωιδὴ Ζ'.

Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· ἀφοῦ ὅμως πάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, μέ χαρὰ ἔψαλλαν· ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

Σέ ὑμνοῦμε φωνάζοντας, χαῖρε ὄχημα τοῦ νοητοῦ (τοῦ πνευματικοῦ) Ἡλίου· Ἀληθινή κληματαριά, ἢ ὁποῖα παρήγαγε τὸ ὄριμο σταφύλι, τὸ ὁποῖο στάζει τὸ κρασί, πού εὐφραίνει τίς ψυχές αὐτῶν πού μέ πίστη σέ δοξάζουν

Ἐσὺ πού γέννησες τὸν θεραπευτὴ τῶν ἀνθρώπων χαῖρε, Νύμφη τοῦ Θεοῦ· τὸ βλαστάρι τὸ μυστηριώδες, πού ἄνθισες τὸ ἀμάραντο ἄνθος· χαῖρε, Κυρία διὰ τῆς ὁποῖας γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ, καὶ κληρονομοῦμε τὴ ζωὴ.

Ρητορεύοντας δέν μπορεῖ καμμιὰ γλῶσσα, Κυρία, νά σέ

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα,
 ὕμνολογήσαι σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφεῖμ, ὑψώθης
 κηύσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἰκέτευε, πάσης
 νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε
 προσκυνοῦντας.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ
 ἀνακραῖζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ
 ἐγγέγραπται, Πατρός ὁ Λόγος Ἄγνη, ὃν ἰκέτευε,
 βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι
 Θεοτόκε.

Ἴκετεύομεν οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ
 καρδίας ἡμῶν. Κλίνον τὸ οὖς σου Ἄγνη, καὶ σῶσον
 τοὺς θλίψεις, βυθιζόμενους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον,
 πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

Ωιδὴ Η'.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
 Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος νῦν δὲ
 ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει
 ψάλλουσαν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
 ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα
 βαστάζοντα ἐβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας,
 νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
 Ἄγνη, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,
 καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα
 μυστήριον τοῦ τόκου σου. Παῖδες προεικόνισαν,
 τοῦτο ἐμφανέστατα μέσον πυρὸς ἱστάμενοι, καὶ μὴ
 φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἁγία Παρθένη· ὅθεν σε

ὕμνολογήσει· Διότι ὑψώθηκες ἐπάνω ἀπὸ τὰ Σεραφίμ γεν-
 νώντας τὸ Βασιλέα Χριστό· αὐτὸν ἰκέτευε νὰ ἀπαλλάξει ἀπὸ
 κάθε βλάβη, αὐτοὺς πού με πίστη σέ προσκυνοῦν.

Σέ ἐγκωμιάζουν τὰ πέρατα μακαρίζοντάς σε, καὶ κραυ-
 γάζουν σ' ἐσένα· χαῖρε τὸ βιβλίον, ὅπου εἶναι γραμμένος μέ
 δάκτυλο ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, Ἄγνη· Τὸν ὅποιον ἰκέτευε, νὰ
 καταγράψει στό βιβλίον τῆς ζωῆς ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, Θε-
 οτόκε.

Ἴκετεύομε οἱ δοῦλοι σου, καὶ λυγίζουμε τὰ γόνατα τῆς
 καρδιάς μας· στρέψε τὸ αὐτί σου, Ἄγνη, καὶ σῶσε ἐμᾶς πού
 βυθιζόμαστε στίς θλίψεις, καὶ διαφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση
 (ὑποδούλωση) ἐχθρῶν τὴ δική σου πόλη, Θεοτόκε.

Ωιδὴ Η'.

Τοὺς νέους τοὺς εὐσεβεῖς μέσα στό καμίνι ὁ Υἱὸς τῆς Θε-
 οτόκου τοὺς διέσωσε, τότε βέβαια ὡς προτύπωση, καὶ τώρα
 πραγματικά, συγκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένη νὰ ψάλλει· Τὸν
 Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς
 αἰῶνες.

Στὴν κοιλιὰ σου ὑποδέχθηκες τὸ Λόγον τοῦ Θεοῦ, κράτη-
 σες αὐτόν πού συγκρατεῖ τὰ σύμπαντα· Ἐθρεψες μέ γάλα
 αὐτόν πού τρέφει μέ ἓνα νεῦμα ὅλη τὴν οἰκουμένη, Ἄγνη,
 στόν ὅποιο ψάλλομε· τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ
 ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωσῆς κατανόησε στή βᾶτο τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς
 γεννήσεώς σου· οἱ νέοι τὸ προεικόνισαν ὀλοφάνερα, γιατί
 στέκονταν στή μέση τῆς φωτιάς, χωρὶς νὰ καίγονται, ἄθικτη
 (ἄγνη) ἁγία Παρθένη· Γι' αὐτό σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς
 αἰῶνες.

ὕμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρόην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολήν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυφορίᾳ σου, καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον, Κόρη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζῶν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας, εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι, πρόην χρηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἤττηνται Παρθένε, βροτῶν ἢ σωτηρία.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, τῶν μελωδούντων Ἀγνή. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ Θ'.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀῦλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πλῆθος, Κόρη παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Ὠφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ,

Ἐμεῖς, πού προηγουμένως γυμνωθήκαμε μέ ἀπάτη, ντυθήκαμε στολή ἀφθαρσίας μέ τὴν ἐγκυμοσύνη σου· καὶ ἐμεῖς πού καθόμασταν σέ σκοτάδι ἀμαρτιῶν, εἶδαμε φῶς, Κόρη, κατοικία τοῦ φωτός· Γί' αὐτό σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μ' ἐσένα ἀναστήνονται οἱ νεκροί, διότι γέννησες τὴν προσωπική ζωή. Αὐτοὶ πού πρὶν ἦταν ἄλαλοι, γίνονται ὁμιλητικοί, λεπροὶ καθαρίζονται, ἀσθένειες διώχονται, τὰ πλήθη τῶν πνευμάτων τοῦ ἀέρα (τῶν δαιμόνων) ἔχουν ἠττηθεῖ, Παρθένε, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν θνητῶν.

Ἐσύ πού γέννησες τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, διὰ τῆς ὁποίας ὑψωθήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὰ ὕψη, χαῖρε, παντευλόγητε, σκέπη καὶ δύναμη, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, Ἀγνή, αὐτῶν πού μελωδοῦν· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπευψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ωιδὴ Θ'.

Κάθε γήινος (ἄνθρωπος) ἄς σκιρτᾷ πνευματικὰ φωτιζόμενος ὡς ἀπὸ λαμπάδα, καὶ ἄς πανηγυρίζει ἢ φύση τῶν ἀῦλων πνευμάτων, τῶν Ἀγγέλων, δοξάζοντας τὰ ἱερά θαυμάσια τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει· Χαῖρε Παμμακάριστη, Θεοτόκε Ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰ σοῦ κραυγάζουμε τό χαῖρε, ἐμεῖς οἱ πιστοὶ πού γίναμε συμμέτοχοι στὴν αἰώνια χαρά, λύτρωσέ μας ἀπὸ πειρασμό, ἀπὸ βαρβαρική ὑποδούλωση, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη θλίψη, πού ἔρχεται σ' ἐμᾶς τοὺς θνητοὺς πού ἀμαρτάνουμε, Κόρη, ἐξ αἰτίας τοῦ πλῆθους τῶν παραπτωμάτων μας.

Φάνηκες γιὰ μᾶς φωτισμός καὶ σιγουριά· γί' αὐτό σοῦ φωνάζουμε· χαῖρε ἄστρο ἀβασίλευτο, πού εἰσάγει στὸν Κόσμο τὸν μέγαλον ἥλιο· χαῖρε, Ἀγνή, ἐσύ πού ἀνοιξες τὸν

τὸν μέγαν Ἥλιον, χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἄγνη, χαῖρε στῦλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε κόσμου Δέσποινα, χαῖρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν, χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή, χαῖρε σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Ἡ περιστερά, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαῖρε ἀειπάρθενε, Ὁσίων πάντων, χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα, χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων, ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε, κυφορήσασαν, διὰ μέγα ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ, τὸ ἀλλότριον.

Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

κλεισμένο παράδεισο· χαῖρε στῦλε πύρινε, πού εἰσάγεις στὴν ἄνω (στὴν οὐράνια) ζωὴ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἄς σταθοῦμε μὲ εὐλάβεια στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς κραυγάζουμε· χαῖρε Κυρία τοῦ κόσμου· χαῖρε, Μαρία, Κυρία ὅλων μας· χαῖρε ἡ μόνη ἀμόλυνη μεταξύ τῶν γυναικῶν καὶ ὠραία· χαῖρε δοχεῖο, πού δέχθηκες μέσα σου τὸ ἀνεξάντλητο μύρο, πού ἄδειασε ἐπάνω σου.

Χαῖρε, παντοτεινὴ Παρθένε, ἡ περιστερά (ἐσὺ τὸ περιστέρι), πού ἐγέννησες τὸν εὐσπλαχνο· Χαῖρε τὸ καύχημα ὅλων τῶν Ὁσίων, τὸ στεφάνωμα τῶν Ἀθλητῶν (τῶν Μαρτύρων)· χαῖρε καὶ τὸ θεϊκὸ στόλισμα ὅλων τῶν Δικαίων, καὶ ἡ σωτηρία ἡμῶν τῶν πιστῶν.

Σπλαχνίσου, Θεέ μας, τὴν κληρονομία σου παραβλέποντας τώρα ὅλες τίς ἀμαρτίες μας, διότι ἔχεις, νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ, αὐτὴν πού σ' ἐγέννησε ἐπάνω στὴ γῆ χωρίς ἄνδρα, ἐπειδὴ θέλησες, ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαχνία, νὰ πάρεις, Χριστέ, τὴ μορφὴ τῆς ξένης φύσης (τοῦ ἀνθρώπου).

Κοντάκιον.

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀναγνωρίζω τὰ νικητήρια ὡς εὐχαριστήρια, γιατί λυτρώθηκα ἀπὸ τοὺς κινδύνους (τίς συμφορές) ἐγὼ ἡ πόλη σου, Θεοτόκε. Ἀλλά ἐπειδὴ ἔχεις τὴ δύναμη ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε εἶδος κινδύνους, γιὰ νὰ κράζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.